

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga (spr.)

Sędziowie: SSO Dariusz Kawula

SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P.Niny Tybinkowskiej-Siepsiak

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016r. sprawy

T. N. i H. N.

oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego P.w Poznaniu z dnia 9 listopada 2015 roku, sygn. akt. (...)

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonych od zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz nie wymierza im opłat.

Jarosław Komorowski Małgorzata Susmaga Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

Zgodnie z przepisem art. 457 § 2 k.p.k. niniejsze uzasadnienie sporządzone zostało wyłącznie co do oskarżonego H. N. na skutek złożonego przez tego oskarżonego wniosku o uzasadnienie wyroku.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2015 roku w sprawie (...)Sąd Rejonowy (...)w Poznaniu m.in. uznał oskarżonego H. N. za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (k. 290 – 294).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł m.in. oskarżony H. N. (k. 351 – 352).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego H. N. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji wniesionej w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Argumentacja zawarta w apelacji oskarżonego H. N. sprowadzała się do kwestionowania materiału dowodowego, który potwierdza jego winę i sprawstwo. Skarżący twierdził w swojej apelacji, iż materiału takiego nie zdołano zebrać w toku postępowania przed Sądem I instancji. Ponadto skarżący wskazywał, że „pałac”, do którego miał się włamać wspólnie z bratem nie jest „budynkiem mieszkalnym”.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że wbrew wątpliwości wyrażanym przez oskarżonego w treści złożonej apelacji określenia „budynek mieszkalny” oraz „pałac” mogą być używane zamiennie i odnoszą się do tego samego budynku. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu faktycznie użyto sformułowania, iż włamał się on do „budynku mieszkalnego”. Natomiast w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy doprecyzował, iż owym budynkiem mieszkalnym był zrujnowany „pałac”. Nie budzie jednak wątpliwości Sądu odwoławczego, że „pałac” może zostać uznany za „budynek mieszkalny”, gdyż niewątpliwie jest to co do zasady typ budynku, który nadaje się do zamieszkania przez ludzi. Natomiast takie właśnie kryterium musi spełniać dany budynek, aby mógł być uznany za budynek mieszkalny, a nie np. budynek gospodarczy, w którym trzyma się np. maszyny rolnicze lub zwierzęta. Z kolei fakt, że ten konkretny pałac jest obecnie zrujnowany, nie pozbawia go klasyfikacji w kategorii budynków mieszkalnych. Z tego względu wywody skarżącego zawarte w tej części apelacji okazały się nietrafne.

Odnosząc się do kolejnych stawianych przez skarżącego zarzutów podkreślenia wymagało, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisach art. 4 i 7 k.p.k. Sąd odwoławczy w całości akceptuje i podziela ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, które powstały na skutek prawidłowo ocenionego materiału dowodowego.

Kwestionując materiał dowodowy przemawiający za jego winą i sprawstwem oskarżony H. N. w swojej apelacji wskazał, że dowodów na jego winę nie zebrano w ogóle oraz że nigdy nie przyznawał się on do dokonania przypisanego mu przestępstwa. Oskarżony opisywał przy tym, iż jego rola polegała wyłącznie na udzieleniu pomocy bratu w przewiezieniu kaloryfera. Sąd odwoławczy nie mógł jednak dać wiary takim twierdzeniom oskarżonego, albowiem w sposób ewidentny zostały one przedstawione wyłącznie na potrzeby sporządzonego środka zaskarżenia. Przede wszystkim bowiem trzeba wskazać, że w toku całego postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed Sądem I instancji oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa (k. 94 – 95, 266 – 267). Wprawdzie przed Sądem Rejonowym oskarżony wskazał, że drzwi do budynku mieszkalnego, z którego ukradli, wraz z bratem, dwa kaloryfery, były otwarte, jednak takim twierdzeniom oskarżonego przeczy pozostały materiał dowodowy w postaci wyjaśnień T. N., zeznań R. K. oraz protokołów oględzin. Materiał ten jednoznacznie bowiem dowodził tego, że wszystkie budynki były odpowiednio zabezpieczone i przedostanie się do nich wymagało przełamania użytych zabezpieczeń, m.in. w postaci płyt i kłódek. Obecnie więc twierdzenia oskarżonego o tym, że nie przyznaje się on do winy nie mogły zostać zaakceptowane przez Sąd odwoławczy, albowiem zmierzały w sposób bezpośredni do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Ponadto oprócz wyjaśnień samego oskarżonego H. N. o jego sprawstwie bezpośrednio świadczyły wyjaśnienia współoskarżonego T. N., brata oskarżonego, który wyraźnie wskazał, że kradzieży z włamaniem do pałacu dokonał wspólnie z bratem H. N. (k. 86 – 87). Wyjaśnienia tego oskarżonego nie budziły zastrzeżeń, ani wątpliwości Sądu odwoławczego, albowiem w sposób ewidentny wiedzę na temat tych konkretnych zdarzeń mógł posiadać wyłącznie ich sprawca. Nie ma więc podstaw do przyjęcia, iż były to jedynie konfabulacje T. N.. Poza tym wyjaśnienia tego oskarżonego były zgodne z wyjaśnieniami samego H. N., który przyznał się do winy w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k. 94 – 95).

Okoliczności dotyczące zabezpieczenia wszystkich budynków na terenie gospodarstwa pokrzywdzonego wynikały natomiast bezsprzecznie z wiarygodnych zeznań R. K. (k. 10 – 11, 281 – 282) oraz przeprowadzonych protokołów oględzin (k. 22 – 25, 45 – 46). Dowody te pozwoliły na potwierdzenie, że wbrew twierdzeniom oskarżonego H. N., budynki, do których się włamywano, były odpowiednio zabezpieczone. Tym samym niewątpliwie było dla Sądu odwoławczego, że oskarżony dopuścił się kradzieży z włamaniem, a nie wyłącznie kradzieży, jak sam twierdził przed Sądem I instancji.

Skarżący w swojej apelacji nie zakwestionował in concreto oceny pozostałego materiału dowodowego. Dla porządku stwierdzić należy, że została ona dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób kompleksowy, wszechstronny i prawidłowy. Z tego względu nie ma potrzeby jej powielania i ponownego przytaczania w tym miejscu, albowiem Sąd odwoławczy akceptuje ją w całości.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd Rejonowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd Rejonowy odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę, przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu.

Zważywszy, iż zgodnie z przepisem art. 447 § 1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd a quem dokonał weryfikacji również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Rejonowy jednakże precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 279 § 1 k.k. uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając oskarżonego H. N. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jego sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie.

Jarosław Komorowski Małgorzata Susmaga Dariusz Kawula